

DÜNLE İLGİLİ BİR HİKAYE...

Nihayet Herkes Kendisiyle Tanış Oldu!

Hekimler aydınlanmaya devam dedi!

Prof. Dr. Ali ÖZDEN

Yüzyıllar geçiyor, doğamız ve kainat sürekli değişim içinde. Geri kalmış, orta çağa dönmek isteyen toplumlar ise inadına gelişime de değişime de ayak diremekte. Bu yaklaşım o toplumları sorun haline getirmektedir. Bilimden, değişimden yana tavırlı batı toplumları bu sorunlu toplumları yok etmekte kararlı görünmektedir. Dünya insanı geçmişe değil geleceğe bakmak ve günümüze uyum göstermek zorundadır. Anlama sıkıntısı olan toplumların devre dışı bırakılacaklarını artık görmeleri gerekir.

Bu toplumu parayla, dinle, imanla, havra ile, kilise ile, cami ile, cemeviyle sonsuza dek uyutamazsınız. Ne yapıp yapıp günümüze uyum gösterelim yoksa hep birlikte yok olup gideceğiz. Uyan Anadolu, Uyan Ulusum! Ne yaparsak yapalım, ne dünyayı ne de güneşi durduramayız. Bırakın durdurmaya, dönüş hızları birazcık azalsa dünyanın sonu demektir. Goethe "Gençler yaşlıların bilgi ve tecrübelerinden yararlanmazlarsa onların da yaşamı benim gibi boşa geçer." diyor. Goethe bakın başka daha neler söylüyor. Cahiller kendilerinden başka kimseyi dinlemedikleri için toplumun felaketini inşa ederler. Bu tablo karşısında kim susabilir? Bin yıl önceki bilgi ile bugünün sorunlarını çözemeyiz. Bugünün bilgilerini edinip, kullanmalıyız. Cahil olmak ayıp değil, cahil olduğumuzu anlamamak ayıp. Artık işlenen ayıplar da yanlışlar da yeter. İnsan olmaya gayret etmeliyiz.

Fuzuli derki "Söylesem faydası yok sussam gönül razı değil." Ben de yazmama konusunda kendimi ikna edemedim, yaşadığım olaylar, davranışlar kimyayı bozdu dersem yanlış olmaz. Yaşadıklarımın bazı kesitleri sizlerle paylaşacağım. Yazdıklarım bir dönemin hikâyesi değil, gerçeğidir.

*Önemli Olan Bilmeniz Değil, Neyi Bildiğiniz,
Ne Derecede İyi Bildiğiniz ve Ne Kadar Çok Bildiğinizdir.*

Zafer PAYKOÇ

Hamdi AKTAN

1984'de hocam Prof. Dr. Atilla Ertan Prof. Dr. Zafer Paykoç ve Prof. Dr. Hamdi Aktan ile görüşerek beni Amerika'ya davet etti. Ben Fransızca'ya yakın duran biri olduğumdan İngilizce ile tanışıklığım yoktu. Bu nedenle gitmemekte ısrar ediyordum. Hocam ısrarla Amerika'da olmamı isteyince ben de Amerika'nın yolunu tuttum. Amerika ile tanışmama imkân hazırlayan Prof. Dr. Atilla Ertan ve rahmetli hocam Prof. Dr. Kemal Akdamar'a ne kadar teşekkür etsem azdır. Akdamar şimdi New Orleans'da nurlar içinde yatıyor.

Kemal AKDAMAR

Atilla ERTAN

Amerika'ya Atatürk

ilke ve inkılaplarına inanan bir insan olarak gittim ve öyle döndüm. Ama görülen tablo ise farklı idi, bazıları sağcı olarak gidiyor solcu dönüyor, bazıları solcu gidiyor sağcı dönüyordu. Oysa gerçek olan şey farklı. Gidenler dönerken bile ABD sürekli değişimle evrimleşmektedir. Amerika'daki çalışma koşulları yarışmaya, sisteme dayalı, acımasız, zor mu zordur. Gelişmekte olan ülkelere gelip uyum gösteremeyenler olumsuz duygular içinde ABD'yi terk eder. Bu arada ABD; farklılaşmış, yaratıcı gücü olan insanlar için gerçekten bulunmaz bir ülke. ABD bilgilenmek, bilgi üretmek için fırsatlar ülkesi. O ülkedeki özgürlüktür insandaki düşünme ve yaratma gücünü ortaya çıkaran. "Armut piş, ağzıma düş." "Yat uzan, para kazan." aforizmaları Amerika için kesinlikle geçerli değildir. Gelişmekte olan ülkelere, özellikle kaderciler toplumlardan gelenler uyum gösteremediklerinden ABD'de kendi ülkelerini yaşarlar ve ortaçağ özlemi ile de ömürlerini tüketirler. ABD'de her şeyi yaradandan değil de kendinden beklersen uyum için ilk adımı atabilirsin. Orada başkalarını değil kendini kullanarak bir yere varabilirsin. Her şeyi yaradandan, devletten, başkalarından bekleyen zihniyete sahip kişilerin orada mutlu olması hayal bile edilemez.

Amerika'da en güçlü kurumun üniversite olduğunu hissedersiniz. Ülkenin beyni üniversitelerdir, orada çalışan bilim adamları ile öğrencileri bugünü ve geleceği kurgulamak için çalışmaktadırlar. Harvard'a bu nedenle "Brain factory" denmektedir.

Orada üniversitelerin sanki başka sorunu yok, bir sonraki yılki çalışma ve araştırma programında yapılacak yenilikleri haftalarca tartışıp karara bağlamaktadırlar. Ayrıca beyin gücünü arttırmak için yeni, yüksek donanımlı bilim adamı bulma çalışmaları, araştırmaya finans bulma çabaları, yaklaşımlar gündeme taşınıp, görüşler alınmaktadır. Biz olsak, sorun çıkarmasın diye moloz avına çıkarız. Çünkü ABD'de üniversiteler en iyilerle bir yere

varılabilineceğini bilir. Yüksek donanımlı (MD, PhD) Nobel'e koştan bilim adamlarına sahip olmak bir kliniğin temel amacıdır. Tüm kliniklerin arka bahçesinde, araştırmacıların araştırma yaptığı, güncelleşmiş laboratuvarlar vardır. Klinik çalışmalarını klinisyenler, araştırmayı ise araştırma programında yer alan bilim insanları yapmaktadır. Bu yaklaşımı bu ülkeye yerleştirme gayretlerimiz bilim düşmanlarınca hep engellenmiştir. Bilim ve teknolojiyi yaratan bilgiyi üretir. Teknolojinin yarattığı ürünleri ise sıradan insanlar kullanır. Maalesef sıradan insanlar kendilerini bilim adamı zannetmekte üniversiteyi çıkarları için uygulama alanı olarak kullanmaktadırlar. Neler gördük. Adam profesör olmuş, televizyonda Charles Darwin hakkında ileri geri konuşup halkı kandırmaya kendini de uyutmaya çalışıyor.

Araştırma dünyanın en zor işlerinden biridir. Araştırmacı öncelikle donanımlı ve uyumlu hale gelmek için eğitim programından geçmektedir. Yeterince donanımlı hale gelmeyen araştırmacının ne araştırma yapması ne de araştırma yapacaklara yardımcı olması mümkün değildir. O ülkede araştırma projesinin ne olduğunu, araştırmayı kimlerle bir protokol altında nasıl yapacağını görüyorsun. Ayrıca şunu görüyorsun; klinik ile araştırma ünitesi iç içe ise canlı etkileşimin yararlarını görüyorsun. ABD'de bilim adamlarının bildiklerini paylaşarak büyüdüklerini, Avrupa'da ise bildiklerini saklayarak bir yere vardıklarını anlıyorsun. Bizde ise bilmedikleri için paylaşacak da bir şeyleri yok. Gerçek şudur. Bilgi paylaşıldıkça çoğalır. Bilgiyi paylaşmamak bilimsel etik açısından terbiyesizliktir. Bu ülkede ne zaman üniversitelerde kliniklerin birlikte çalıştığı araştırma laboratuvarları, araştırma üniteleri, araştırma merkezleri olacak? Unutmayın oralarda özgür, bağımsız, kendileri için değil insanlık için üreten araştırmacılar olacaktır. Oralarda klinisyenlere bir şey üreten değil klinisyene bir şeyler öğreten bilim adamları çalışacaktır. 21. yüzyılda, değişime herkes ayak uydurmaya mecburdur. Herkes başkasını değil kendini taşıyacaktır. Tüm hocalar üniversitemize borçlarını ödemek zorundadır. Onlar her şeylerini üniversitemize borçludur.

Bilgisini başkası ile paylaşmayı öğrenemeyen insanlar yeni bilgi edinme ve okuduklarını anlama yeteneklerini zaman içinde kaybederler. Amerika'da üniversiteler işe uygun adam alırlar. Adam da o işi yapar. Her işi yapan adam alma dönemi 45 yıl önce sona ermiştir. Bizde hala tüm hocalar aynı işi yapmaktadır. Batıda tıp fakültelerinde hastalık bazında uzmanlaşma dönemi başlamıştır. Orada hocalar her işe burnunu sokmaz, onu da bunu da ben yapacağım diyemez. Herkes, ne iş verilirse onu yapar. Bu nedenle de birlikte bulunma, birlikte çalışma, paylaşma kültürü de yerleşmiştir. Düzeni ayakta tutan sistemdir. Sistem, yanlış yapanı sistemden süratle atmaktadır. Bizim ülkemizde yüzyıldır sistem kurulamamıştır.

Amerika'da üniversiteler, ulusal kongrelere laf olsun diye değil yarışta var olduklarını ortaya koymak için katılmaktadırlar. Klinikler, kongre için sürekli hazırlık içindedir. Klinik çalışmaların yanı sıra temel bilimlerde de gastroenteroloji araştırmalarıyla kongrede yer almaya çalışırlar. Artık, klasik bilgileri içeren oturumlar gündemden çıkmış, araştırma sonuçlarını ortaya koyan oturumlar yapılmaktadır. Konuşmacılar genellikle orijinal araştırma makalesi yayınlamış olanlardan seçilmektedir. Kongre, klinikler arası, gençler arası bir yarış platformu gibidir. Bizde olduğu gibi hep aynı insanlar konuşmacı vs. olmaz. Bizde gün geçtikçe kongre amacı dışında klasik bilgilerin konferans şeklinde sunumuna dönüşmüştür. Bizde kongrelere tüm klinik cümbür cemaat katılırken orada ise sunumu olanlar, konuşması olanlar ve fellowlar katılır.

Amerika'da ulusal gastroenteroloji kongresine paralel olarak (satellit) hemşire ve endoskopi teknisyenlerine toplantı yapılması da onlarca yıl önce başlamıştır. Bu toplantılarda yol göstericiler genellikle gastroenteroloji derneğinin yöneticileridir. 1980'li yıllarda batıda yaşanan bu yaklaşımı ülkemize getirmek için hem "Klinik Gastroenteroloji Hemşireleri Derneği" hem de "Endoskopi Hemşire-Teknisyenleri Derneği"ni kurduk. Bu konuda beni çok eleştiren oldu. Birçok etik olmayan davranışlara maruz kalsam da zaman içinde onlar da gerçeği göreceklerdir. Hastalara üst düzeyde hizmet, bilgilenererek ve birlikte çalışma kültürü kazanılarak verilebilir. Kongrenin gezme-toz-

İnanç, her bireyin kendi duygusunu, zekâsını, hayal gücünü, yeteneklerini içine almaya hazır kutsal bir kaptır.

*Eğer insan ne istediğini bir ölçüde biliyorsa
zorlu bir durumun sorumluluğunu iradesiyle üstlenebilir.*

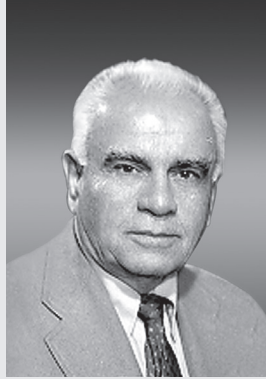
ma ortamı değil, bilgilenme ortamı olduğu mutlaka zamanla anlaşılacaktır. Batı dünyasında da kongreler zaman içinde belli bir seviyeye gelmiştir. Artık insanlar kendi imkânları veya kurumlarının imkânlarıyla kongreye katılmaktadır. Yakın gelecekte ülkemizde de aynı uygulama hayata geçecektir. İlaç firmaları ile bireysel ilişkilerin etik sınırları yıktığının ortaya çıkması nedeniyle batı dünyasında yasal önlemler alınmıştır. Anlaşılabilir bir şey, bizde etik olmayan bu yaklaşıma devlet zemin hazırlamaktadır. Kongreye katılım ücretlerini de hekimlerin çalıştığı kurum ödemelidir.

Amerika'da kongrelerin bilimsel bir şölen olduğunu gördüğümde çok duygulanmıştım. Orada ne gördüysem ülkemizde de yapabilmek için hep fırsat gözledim. Hazırdım, fırsat gülünce ben de elimden geleni yaptım. Bilimsel aktivitelerde gönüllü kuruluşların can simidi olduğunu orada gördüm. Amerika'da hastanelerde mesai saati dışında yapılan (öğle yemeği, akşam, hafta sonu) konferanslar, bilimsel aktiviteler bitmiyordu. Mesai saatleri içerisinde ise yalnız hastaya hizmet ve eğitime destek vardır. Olgu sunumları, kurslar, mecmua saatleri vs. hastaneleri 24 saat çalışan fabrikalara döndürmüştür. Amerika'da hekimlerin, hastalarla, çalışanlarla ilişkisi etik kurallarla sınırlanmıştı. Özellikle ilaç sektörü ile olan ilişkiler de rapta rapta daha o zamanlar alınmıştı. Orada çalışan bir sistem var, burada ise ne sistem ne de kurallar var.

Ülkemizde de, 1970'li 1980'li yıllarda kongreler yapılırsa da bu kongrelere genellikle hoca-

Burhan ŞAHİN

Ercüment PALABIYIKOĞLU

Bahri ATEŞ

lar katılırdı. Zamanla asistanlar da katılmaya başladı. O dönemde zaten gastroenterolog sayısı yok denecek kadar azdı.

Amerika'da gastroenterolojide de yandalların oluşmasının ayak sesleri 1980'li yıllarda duyulmaya başladı. Türkiye'de de yandalların dallarının kurulmasının ve gastroenterolog sayısının artmasının acil bir iş olduğunu o zaman düşünüp arkadaşlarla paylaştım. Bizim memlekette eski köye yeni adet getirmenin tehlike olduğunu gördüm. Fakat bazı arkadaşlar ise bu yaklaşıma sıcak baktılar ve hayata geçirdiler. Türkiye Yüksek İhtisas Hastanesinden Burhan Şahin hepatoloji ve inflamatuvar barsak hastalığı polikliniklerini açarak ilk adımın atılmasına öncülük etti.

1989 yılında Prof. Dr. Ercüment Palabıyıkoglu Türk Gastroenteroloji Derneği başkanı idi. Samsun'da yapılacak Ulusal Gastroenteroloji Kongresi'nin bilimsel programı hazırlanmamış, zaman da daralmış idi. Programın hazırlanmasında yardımcı olmam için evine davet etti. O zaman derneğin ofisi olmadığından toplantılar, çalışmalar, hocaların evinde gerçekleştirilmekteydi. Kongre çalışmalarını yaparken hocama "bir gastroenteroloji dergisinin çıkarılmasının zamanının geldiğini" söyledim. O da "bu işlerin zor olduğunu, kendisinin de bir şeyler yapmak istediğini ama engellemeler nedeniyle gerçekleştiremediğini" söyledi. Ancak, hoca dergi çıkarmak için gerekli hazırlıkları yapmamız için de olurunu verdi. Burhan Şahin başta olmak üzere Türkiye Yüksek İhtisas Hastanesi'nin genç kuşağından Bahri Ateş,

Sedat BOYACIOĞLU

Uğur YILMAZ

Ahmet TEZEL

Sedat Boyacıoğlu, Uğur Yılmaz, Ahmet Tezel gerekli hazırlıkları yaparak kısa sürede derginin ilk sayısını hayata geçirecek hale geldik. Bu arada Ercüment hoca derneği bırakacağını benim derneğe girmemi istedi. Böylece 1990'da derginin ilk sayısını çıkardık. 1991'de de ben dernek yönetiminde yer aldım. 1980'de İsviçre ve 1984-86'da Amerika'da kurduğum hayalleri gerçekleştirmeye de fırsat doğdu. Dernek gönüllü bir kuruluştu, yani ona hiçbir şey beklemeden hizmet edecektik. Acaba hizmet etmeye, bir şeyler üretmeye uygun ortam olacak mıydı diye düşünmeye başladım. Hocanın dediği gibi işler o kadar da kolay değildi. Ben dernek yönetiminde yer aldığım zaman derneğin 3-5 kuruş parası ve defterleri vardı. Gece gündüz çalışarak dergiyi ayakta tutmaya çalışıyorduk. Para sıkıntısı baş gösterince derginin çıkması zaman zaman tehlikeye girdi. Bu arada derginin çıkmasına karşı muhalefet oluştu. Kâğıt parasına yazık, zaten belli insanlara hizmet eden bir dergi vs. gibi suçlamalar yapıldı, ama herkes anladı ki bu dergi tüm zorluklara karşı ayakta kalacaktı. Amerika'da oldu-

ğu gibi bir kongre yapmak için kolları sıvadık. Kongreye destek verecek firmalar saptanarak gerekli görüşmeler yapıldı, katılımcılar için de Amerika'da olduğu gibi destek vermeleri de temin edilerek hazırlıklara başlandı. O dönemki dernek başkanımız Prof. Dr. İsmet Yılmaz ve Doç. Dr. Burhan Şahin Hoca'nın da

desteği ile muhalefete rağmen kongrenin Nevşehir Dedeman Oteli'nde 5-10 Kasım 1991'de yapılmasına karar verdik. İlk kez bir kongre derneğin kontrolünde gerçekleştirilmiş oldu. Bu kongreye Türkçe konuşan ülkelerden de gastroenterologları davet etsek de o zamanın koşulları nedeniyle ancak 1-2 kişi gelebildi. Genel olarak kongre çok başarılı geçti, hem katılımcıların hem de ilaç firmalarının takdirini topladı.

Kongre sonrası elde kalan para ve İlsan-İltaş firmasının da katkılarıyla Kızılay'da bir daire alınarak dernek genel merkezi haline getirildi. Yakınlarımızın da desteği ile bu merkezde küçük bir kongre salonu kurarak toplantı yapmaya da başladık. 1993'de Bursa'da yaptığımız kongrenin başkanlığını Prof. Dr. Faruk Memik hocamız üstlendi. Kongreye katılım beklenenin çok üzerinde oldu. Cerrahların ve temel bilimcilerin de kongrelerimize ilgileri her geçen yıl bariz şekilde bir artış gösterdi. Gastroenterolojide birliği sağlayan, kongreye ilgiyi arttıran güç, derginin gücüydü. Bunu hissettiğimiz için dergiye ayrı

bir özen gösterdik. Dergi gençleri hem çalışma-araştırma yapma, hem de akademik yaşamı tercih etme konusunda motive etmekteydi. Bu gelişim dergi için yazı bulma sıkıntısını da ortadan kaldırdı.

1970-80'li yıllarda ülkemizde akademik yaşam batı tipi bir yapılanma göstermekteydi. Az hoca çok yar-

İsmet YILMAZER

Faruk MEMİK

Eamonn QUIGLEY

Michael FARTHING

Cihan YURDAYDIN

dımcıdan oluşan yapılanma esastı. Tıp yayın organları da yok denecek durumdaydı. Zaten hocanın izni olmadan ne yazmak ne de yayınlamak mümkün değildi. Türk Gastroenteroloji Dergisi tabuları yıkarak gelen tüm yazıları sorumlulukları yazarlara ait olmak üzere yayınlamaya başladı. Hakem sistemini kullansak da nihai kararı editöryal board olarak veriyorduk. Çünkü hakemlerin yazıları reddetme oranları o kadar yüksekti ki dergiye yazı bulmak imkânsız hale gelmek üzereydi. Dergiye ayakta tutan gönderilen yazılardı. Derginin eğitim hastanelerine hizmet etmesinden ve dernek yönetiminde eğitim hastanesi hocalarının yer almasından akademik çevreler rahatsız olmaya başlamışlardı. Bu arada eğitim hastanesi orijinli doçent sayısı da artmaktaydı. Ben, tıp fakültesi hocalarından özellikle de İngilizce eğitim yapanlardan yazı istediğim zaman aldığım yanıt şu idi, “biz yurtdışına gönderiyoruz”. Bizim dergide yazının öleceğini söylüyorlardı. Belki haklıydılar ama bizim dergiye de yazı göndermeleri bir görev olmalıydı. Bizim ömrümüz yazı istemekle geçse de sonuna kadar mücadele ettik. Onlar bizim çölde kayık yüzdürmeye çalıştığımızı söylediler ama biz yine de yolumuzdan şaşmadık. Bu derginin yaşayacağına, bir yere varacağına kimse inanmıyordu. Önce Excerpta Medica’ya girdik, onlar ancak buraya kadar olur dediler ama biz yılmadık.

Bu derginin yoluna devam etmesinde Prof. Eamonn Quigley ve Prof. Michael Farthing’in manevi destekleri olmuştur. Dergi için Pub-Med’e ve Index-Medicus’a başvuru yazılarını bizzat Prof. Dr. Cihan Yurdaydın yapmıştır. Dergi Pub-Med’e girince bu dergiye hiç yazı göndermeyenler hem aynada hem de tarih önünde kendilerini tanıyamayacak hale gelmişlerdir. Derginin gelişiminde Prof. Dr. Cihan Yurdaydın’ın yanı sıra Prof. Dr. Ülkü Dağlı, Prof. Dr. Hakan Bozkaya, Prof. Dr. Uğur Yılmaz, Prof. Dr. Sedat Boyacıoğlu, Prof. Dr. İrfan Soykan’ın katkıları olmuştur.

Selahattin ÜNAL

Hakan BOZKAYA

İrfan SOYKAN

***Biz yaşlıların yanılgıları hoş görülmeli çünkü bize yol gösterilmedi.
Yeni nesilden çok şey bekleniyor, bu nedenle yeni neslin yaşlıların
gösterdiği yoldan yürüyüp vakit kaybetmeden doğru yolda ilerlemeleri gerekir.***

Ülkü DAĞLI

Glynniss ÖZCAN

Corinne CAN

“Bu dergi insanımızın dünyaya açılımı için hayata geçirilmiştir.”

Bu derginin var oluşunda Doç. Dr. Burhan Şahin, Prof. Dr. Selahattin Ünal'ın gerçek anlamda emekleri vardır. Derginin bu günlere gelmesinde esas emeği geçenler İngilizce editörlerimiz Glynniss Özcan ve Corinne Can'dır. Derginin redaktörü Ecz. Jülide Özler'in katkısıyla dergi üç kez ölümden dönmüştür. Bu dergi, kendine yazı göndererek yaşamasına katkıda bulunanlara ve TGV'ye çok şey borçludur. Bu dergiye ise hem gastroenterologlar hem de ülkemiz çok şey borçludur. Bu dergi hem ülkemiz hem de Türkçe konuşan ülkelerin hekimlerine hizmet etmiştir.

1996'da Türk Gastroenteroloji Derneği başkanı olunca 8-13 Ekim tarihleri arasında gerçekleştirilen ulusal gastroenteroloji kongresi uluslararası katılımı bir dünya kongresi havasında geçti. Türkçe konuşan ülkelerden katılım üst düzeyde oldu. Uluslararası üne sahip bilim adamları da bu kongreye verdikleri katkı ile kongrenin bilimsel seviyesini çok yükselttiler.

Bu dönemde kongre organizasyonunda ve derginin basımında çıkan yasal sorunları çözmek için Türk Gastroenteroloji Vakfı kurularak kongre organizasyonu ve dergi yayınlanması güven altına alındı. Daha doğrusu Türk Gastroenteroloji Vakfı Derneği sırtında taşımaya başladı. Türk Gastroenteroloji Vakfı derginin Pub-Med, Index-Medicus'a girmesini kolaylaştırmak için milyonlarca lira masraf ederek, internete sokmak için gerekli alt yapı sistemini kurdurarak derginin tüm arşivini sisteme yüklemeyi başarmıştır. Böylece Türk Gastroenteroloji Derneği'nin dünya ile ilk buluşmasını gerçekleştirdi. Daha

sonra da dergi İngilizce yayınlanarak Pub-Med, Index Medicus girişi kolaylaştırılarak hedefe doğru ilerledi. Devletin bile gerçekleştiremediği bu olayı bilime inananlar gerçekleştirdi.

Vakıf olmasa derginin yoluna devam etmesi mümkün değildi. Bu nedenle dergi vakfın eseridir. Dergi her şeyini vakfa borçludur. Vakıf nerdeyse karşılıksız olarak dergiyi bugünlere taşımıştır. Dergi de genç kuşakların akademik ortamda başarılı olmaları için gereken zemini hazırlamıştır. Türk Gastroenteroloji Derneği gastroenterolojide evrimi ve devrimi gerçekleştirerek bilim toplumunun oluşumunda az da olsa katkısı olmuştur. Bugünün gençleri Türk Gastroenteroloji Dergisine karşı olan sorumluluklarını bilmelidirler.

Dernek geliştikçe, dergi uluslararası arenada yer alınca, “hazırcılar” derneği-dergiyi ele geçirmek için akla gelmez örgütlenmelere geçtiler. Bir zamanlar editör, editör yardımcısı bulmakta ne sıkıntılar çektiğimizi vakıf çalışanları bilir. İnsanlar yalnız adı olsun diye istiyor. Gönüllü bir kuruluştaki çalışmaya gönüllü bulmak zor. Herkes derneği-dergiyi kullanmak için orada olmak istiyor. Derginin-derneğin gücünü ellerine geçirme krizine girdiler. Dergiyi eline geçirenlerin önce kendi yazılarını yayınladıkları görüldü, bu her şeyi açıkça ortaya koymaktadır. Oysa bizim amacımız bilimden yana tavır koyarak çağdaş toplumun yaratılmasına katkıda bulunmaktır.

25 yıldır Türk Gastroenteroloji Dergisini sırtında taşıyan Türk Gastroenteroloji Vakfına herkes kendini borçlu hissetmelidir. Bundan önceki yönetim önce dergiye el koydu. Altı ay daha, dergiyi TGV'nin basmasına karar aldıkları halde daha sonra

kararı yırtarak, dergiyi İstanbul'a taşıyarak, özel bir firmaya vermişlerdir. TGV'ye karşı olduklarını ifade etmekten de çekinmemişlerdir. Birbirlerinden korktuklarından bana telefon bile etmeye cesaret edemediler. TGV'yi, ne yapıp yapıp yok etmek onların tek amacı, çünkü TGV dünyadaki en başarılı gönüllü kuruluş olduğunu kanıtlamıştır. Açıkça 25 yıllık emeğimizi satılar.

Ben dergiyi ele geçirip her şeyi alt üst edenlere şunu söylüyorum. Bir dergiyi 25 yıl yaşatmak dünyanın en zor işi idi. Hele bizim gibi gelişmekte olan bir ülkede. Biz bu dergiyi Cumhuriyet'e kol kanat olmak ve bilimden yana tavır koymak için çıkardık. Bunun bir örneği dünyada yoktur. Etik kuralları ayaklar altına alanların kendileriyle yüzleşmesi gerekir. Hazıra kon sendromunun tüm bulgularına sahip olanlar; Makyavelist yaklaşımla iktidar olmak için her şey mübahtır yaklaşımı felaketin ilk adımıdır. Ekmede biçmede olmayacaksın, yemede içmede ortak olacaksın, ama bu etik değildir. Zafer, zafer benimdir diyerek saldıran öncülerin ya da buzulların içinde yaşayan ardıl güçlerindir. Cepheden kaçanlar ise ganimet avında ortaya çıkarlar. Gönüllüler hazıra konmaya değil, başarıya, zafere ulaşmak için, gönüllü olurlar.

Hazıra kon sendromu; başkalarının emeğini, alın terini, göz nurunu sömüren kişi kimliğidir. Devlet kurumlarının imkânlarını kullanmak onlara yetmez, gönüllü kuruluşların yaratılmış imkânlarını da sömürmeyi kollarlar. Başkaları için kazdıkları kuyulara düşmek kaderleridir. Onları kuyudan çıkarmak, kendileriyle tanıştırmak gerekir. Hazıra kon sendromunda ayırma yapma, yaratma yoktur. Yıkma, yok etme ise özelliğidir. Bunlar başkalarını kullanarak bir yere varmayı ya da orada yerleşmeyi bir özellik kabul ederler. Bunlar bir gün kendilerinin de kullanıldığını hissederek yok olmaya kendileri karar verirler.

Gönüllü kuruluşlarda çalışmak için çocuk yaşta bunun eğitimini almak gerekir. Yoksa al kaç

tablosu ortaya çıkar. Gönüllü kuruluşlar için gönüllü çalışan, üreten bir kişilik kazanmak sol düşüncenin ilk adımıdır. Kendin için değil toplum için var olmak. Biz dernek yönetiminde bulunduğumuz dönemde yönetimde bulunanların konuşmacı olmasını yasaklamıştık. Uydu sempozyumda konuşulursa da konuşma için verilen parayı derneğe vermeyi karara bağlamıştık. Bizden sonra, sanki yönetimler kendisi için kongre yapıyor, ilaç firmaları ile de şeffaf olmayan ilişkilere giriyorlar. Bu "non-profit organization" kavramı konusunda bilgilenemeyen insanların iktidar hırsıdır.

Türk Gastroenteroloji Derneği 1959 yılında Prof. Dr. Zafer Paykoç ve arkadaşları tarafından kurulmuştur. Birinci Ulusal Gastroenteroloji Kongresi 1974 yılında Ankara Tıp Fakültesi morfoloji yerleşkinde gerçekleştirilmiştir. 1960-1970'li yıllarda Ankara, İstanbul, İzmir'de hastane merkezli gastroenteroloji toplantıları yapılmakta idi. Bu yaklaşım nedeniyle herkes de mevcut yapının devam etmesinden yana idi. Bu nedenle bu üç büyük şehirden İstanbul ve İzmir bağımsız kongreler de yapmakta idi. İkinci Ulusal Gastroenteroloji Kongresi 5-8 Ekim 1977'de yine Ankara'da gerçekleştirildi. Prof. Dr. Namık Kemal Menteş 1979'da İzmir'de 3. Ulusal Gastroenteroloji Kongresini yaparak devamlılık sağlandı. Prof. Dr. İlhan Ulagay 20-25 Eylül 1981'de 4. Ulusal Kongreyi İstanbul'da yaparak birliktelik için tüm adımlar atılmış oldu. 5. Ulusal Kongremiz 17-19 Ekim 1983'de Bursa'da Prof. Dr. Faruk Memik tarafından gerçekleştirildi. 1985 yılında da Prof. Dr. Sadun Koşay İzmir'de ulusal kongreyi yaptı. 1987'de Diyarbakır, 1989'da Samsun, 1991'de Nevşehir 1993'de yine Bursa Ulusal Gastroenteroloji Kongresine ev sahipliği yaptı. 1993 kongresinde ulusal kongrenin her yıl yapılıp yapılmaması uzun uzun tartışıldı. Genel kanı her yıl yapılmaması yönünde idi. Fakat biz uluslararası yaklaşımları da göz önüne alarak her yıl yapılmasına karar verdik. Her yıl kongre yapılması gelişimi hızlandırdığı

N. Kemal MENTEŞ

İlhan ULAGAY

Sadun KOŞAY

Genç bir insan her şeyle ilgilenmeye kalkmaz ise mutlaka önemli biri olur. Goethe (1749-1832)

gibi bilimsel seviye de hızla yükseldi. Katılımın artması için temel bilimler, radyoloji, cerrahiden de katılım olsun diye kayıt ücretleri ile konaklama ücretlerini kimseyi rahatsız etmeyecek seviyeye çektik.

Kongrelere ilgi ve katılım her geçen yıl daha da artarak katılımcı sayısı 1.000-1.500'lere ulaştı. Ama hiçbir zaman kongrelerimiz, konferans-panel, gez-toz kongresi haline dönüşmedi.

1996 kongresi Antalya'da gerçekleştirildi. Türkçe konuşan ülkelerden hekim yağdı, inanılmaz katılım sağlandı. Türkçe konuşan ülkelerden davetimiz üzerine gelen tüm katılımcılara elimizden gelen her şeyi yaptık. 1996'da bu kongrenin verdiği motivasyonla Avrasya Gastroenteroloji Derneği'ni de hayata geçirdik. Yüzlerce gastroenteroloğa imkân yaratarak Türkçe konuşan ülkelere götürdük. Derginin çıkmasına karşı olanlar Türkiye Cumhuriyetleri ile olan ilişkilerimizi de baltalamaya gayret ettiler. Bazıları Türkiye Cumhuriyetleri ile bireysel ilişki kurmayı tercih ederken biz tüm gastroenterologların o ülke ve insanlarıyla tanış olmasını sağladık.

Batı dünyasında bilimsel kongrelerin katılım ücretinin belirlenmesinde temel yaklaşım katılım ücretinin araştırmacılara uygun olmasıdır. Konaklama ise organizasyon dışında tutulur, herkes konaklama sorununu kendisi çözer. Biz de bu nedenle katılım ücretlerini ve konaklama ücretlerini düşük tutmak için elimizden geleni yaparak katılımı arttırmaya gayret ettik. Kongre organizasyon komitesinin ilaç firmalarına baskı yapması etik değildir. Kongre programında, araştırma yapanlara öncelikli yer verilmesi gerekir. Her yıl aynı adamların aynı şeyleri anlatmasına fırsat verilmemelidir. Her kongre sonrası, katılımcılar, ilaç firmaları ve teknoloji firma çalışanları ile anket yapılarak kongrenin değerlendirmesi yapılmalıdır. Kongrenin bilimsel değerlendirilmesi ise ayrı bir iştir. Seçmenlere, yandaşlara vs. göre program yapılmamalıdır.

Bizde bazıları, yönetim kurulunu ve eşi dostu davet ederek program yapmaktadır. Bazıları da siyasi kimlikli insanları da davet ederek din-siyaset-bilimi birleştirerek kongre organize etmektedirler. Kongrede yer alacak panelistler ve konferansçılar için değerlendirme kriterleri açıkça belirlenmelidir. Uydu top-

lantılarda ilaç firması ile konuşmacılar arasındaki ilişki açıkça ortaya konmalıdır. Dernek etik kurallara riayet etmelidir. Dünyanın en saygın mesleğine zarar vermemek için gereken özen gösterilmelidir. Bilim adamları bindikleri dalı kesmeyecek kadar akıllı olmak zorundadır. Hekimlere duyulan sevgi ve saygının azalmasında hekimlerin de rolü olduğu unutulmamalıdır.

Kongremizin bilimsel seviyesi zirveye ulaşmadan düşmeye başlamıştır. Bu düşüşün önlenmesi için her işe burnunu sokanlara fırsat verilmemesi gerekir. Yan dalın dalında uzmanlaşanlara fırsat yaratılması gerekir. Ayrıca genç gastroenterologların "master of science" ve "doktora-PhD" yapmalarına imkân yaratılmalıdır. Araştırmacı yeterince donanımlı değilse yaptıkları suyu bulandırmaktan öteye gitmez.

Biz dünyadaki gelişim doğrultusunda, yan dalın dalları konusunda çalışma grupları oluşturarak konu temelli uzmanlaşmaya ilk adımın atılmasına zemin hazırladık. Bu çalışma gruplarından bazıları zaman içerisinde dernekleşti.

Nütrisyon grubu dışındakiler başarılı çalışmalar ortaya koydular. Nütrisyon konusunun gastroenterolojinin ana konularından biri olduğu bilinci geliştirilememiştir. Ne yapılması gerekiyorsa yapılsın bu konu çözüme ulaşsın diye yeniden bir çalışma içine girdik.

Yeni yönetimin ulusal gastroenteroloji kongresini yılda iki kez yapması birliğin sağlanması için şarttır. Kongrenin biri ilkbaharda klinik ve araştırma ağırlıklı, ikincisi de sonbaharda endoskopi-uygulama, radyoloji, cerrahi ağırlıklı olmalıdır. Özellikle ilkbahar toplantısına gastroenterolojiye ilgi duyan bilim dallarının da katılımı yararlı olur diye düşünüyorum.

Yeni yönetim mutlaka, tıp fakültelerinde gastroenteroloji öğretim üyesi, uzman, asistan ihtiyacının belirlenmesi konusunda bir çalışma yapmalıdır. Türkiye'nin gastroenterolog, hepatolog, endoskopist, ileri endoskopist ihtiyacını da uluslararası standartlara göre belirleyip ortaya çıkan açığın kapanması için ne yapılması gerektiği konusunda halkın aydınlatılması gerekir. Dernek, hem hekimlerin hem de halkın gastroenteroloji ile ilgili sorunlarının ortaya konulmasında, çözüm üretilmesinde kendini görevli hissetmelidir.

“Suçu önce kendinde aramak sonra da başkalarında aramak erdemdir.”

1970 ve 1980’li yıllarda gastroenteroloji derneğinin maddi hiçbir varlığı yoktu. Derneğin sabit bir ofisi de yoktu. Dernek toplantısı hocaların evinde ya da hastanedeki odalarında gerçekleştiriliyordu. Dernek işleriyle hocalar ilgilenirdi. Dernek seçim günü gelince hocalar Ankara Tıp gastroenteroloji konferans salonunda genel kurul yaparlardı. Hükümet komiserinin kimse yok böyle genel kurul mu olur demesin diye biz de üye olarak bir kenarda otururduk. Genel merkez Ankara’da olduğundan seçim Ankara’da yapılır ama Ankara dışındaki hocalara yönetimde yer verirlerdi. Ama Ankara-İzmir-İstanbul arasında zaman zaman soğuk rüzgârlar da esirdi. 1990’lı yıllara kadar genel olarak gastroenteroloji derneğine ilgi duyulmadığı açıkça görülmekteydi. Çünkü dernek çalışmaları hocalar seviyesinde bir iş olarak görülmekteydi. 1990’lı yıllarda Ankara’da Türk Gastroenteroloji Derneğinin yaşadığı evrim, devrim hareketlerinin yarattığı ortam Ankara’da meslektaşlarımızın ilgisini çektiği kadar İstanbul ve İzmir’deki hocalarımızın da ilgisini çekti. Kısa zamanda İzmir ve İstanbul her türlü desteği vereceklerini dile getirdiler. Böylece birliktelik de pekiştirilmiş oldu. Derneğin canlanması, gelişmesi, çizilen hedefe doğru yol almasını sağlayan arkadaşlardan Burhan Şahin, Selahattin Ünal ve İsmet Yılmaz’den de söz etmek gerekir. 1999 yılına kadar gece gündüz çalıştık. Bu süreçte dünyada da önemli gelişmeler yaşandı. Burhan Şahin, Selahattin Ünal ve ben genç arkadaşlara fırsat vermek için seçimlere katılmadık, elimizle derneği gençlere teslim ettik. Gençlerin dünyaya entegrasyonda, akademik yaşamın çağcıl hale getirilmesinde katkıda bulunacaklarını düşündük. Yeni yönetime karşı muhalif bir hareket kısa zamanda ortaya çıktı. Muhalifler yönetimi ele geçirmek için katkısı olacağını düşündükleri alternatif bir dernek kurup ayrılıkçı bir tavır geliştirdiler. Buradaki en önemli sorun “Farklı düşünen her iki grupta zaman içinde birbirlerinin düşüncelerine saygılarını yitirdiler.” Bu, toplumdaki akıl durgunluğu sendromunun yansımasından başka bir şey değildi. Muhalif oluşum seçimlerde etik kuralları zorlamaya başladı. Türk Gastroenteroloji Derneği yönetimi muhalif gruba birlikte olmak için ne yaptıysa, ne taviz verdiyse anlaşılmadı. Çünkü zorları iktidarı ele geçirip daha önce tarafımızdan yapılan yaratılan her şeyi yok

saymayı amaçladılar. Sonunda yönetim muhalefetin baskısı nedeniyle bizim adımın üzerine bir çizgi çekerek hiçbir aktivasyona bizi davet etmedikleri gibi kongreye bile çağırmadılar. Vakfı kapatmamızı her iki grup da hararetle istiyordu, ben de onlara alın size verelim dedim. Yeter ki kapanmasın, emeklerimiz yok olmasın diye. Yönetim muhalefetten korkar hale gelince ortaya “boş bir çerçeve” çıktı, muhalefet de iktidar da birlikte iplerini çekmeye başladılar. Onlar için ortak sorun Tanrı Dağlarından gelen adamdı.

Biz amatör gönüllüler olarak bazı şeyleri yaşayarak öğrendik. Bazı konularda ne bilgimiz ne de tecrübemiz vardı. 1996’da ben dernek başkanı iken genel merkez ve Dünya Gastroenteroloji Araştırma Merkezi yapma hayali ile aldığımız Temelli’deki arazinin 1999 genel kurulunda satılması ve şehir merkezinde bir yer alınması muhalif bir arkadaş tarafından önerildi ve kabul edildi. Dernek hazineden satın alınan bu araziye aldığı fiyattan (Dolar üzerinden) vakfa satarak şehirden alacakları arsa için gerekli parayı temin etmiştir. Dernek için alınacak arsayı dernek yönetiminde yer alan Sedat Boyacıoğlu bizim de görmemizi rica etti. Ben de Sedat’a, Selahattin Hoca’nın da bu paraların kazanılmasında emeği var o da görsün dedim. Yer konusunda kararsızlık ortaya çıkınca kesinlikle bu yeri alalım dedim ve aldılar. Fakat arsayı aldıktan birkaç gün sonra dolar fırlayınca arkadaşların morali bozuldu. Ben onlara toprak dolardan değerlidir diye moral verdim. Daha sonra bir felaket haberi daha geldi. Dernek için alınan arsanın altında 2000 dairenin merkezi ısıtma sisteminin kazanları olduğu telefonla bildirildi. O sitede oturan bir yakınımдан biliyordum. Site yönetimi ile ev sahipleri arasında mahkeme vardı. Çünkü sitede oturan insanlar merkezi ısıtma sistemine karşı idiler. Herkes kendi ısıtma sistemini kurmak istiyordu. Ben de merak etmeyin o sorun çözülecek. Kazanlar gidecek dedim. Gerçekten mahkeme ev sahiplerinin lehine karar verdi ve merkezi ısıtma sistemi o sitede kaldırıldı. Böylece dernek bir servet kazanmış oldu. 2007’de bir yaz günü Dernek binasının temeli atıldı. 2009’da bina hizmete hazır hale geldi.

O zamanki yönetim 14-18 Ekim 2009’da gerçekleştirilecek 26. Ulusal Kongre öncesi binanın açılışının bir merasimle

***“İnsanın en büyük düşmanı kendisidir.
Her insan kendisiyle yüzleşmelidir”***

yapılmasına karar vermiş. O zaman ki yönetim benim emekliliğime birkaç ay kaldığı ya da muhalif arkadaşlardan çekindiklerinden açılışa beni davet etmedikleri için açılış hakkında hiç bilgim yoktu. Kongreye davet edilen yabancı bir hocayı ararken organizasyon şirketi hocanın dernek binasının açılışında olacağını söyleyince ben de doğru oraya gittim. Ben vardığımda kurdele kesilmiş alt katta insanlar toplanmış mikrofonu alan konuşuyordu. Hemen yanımda Dünya Gastroenteroloji Derneği Başkanı Prof. Dr. D. Eamonn Quigley’i gördüm. O bana “You did it, you did everything.” deyince ondan cesaret alarak konuşan birinin elinden mikrofonu aldım, ben de bir şeyler söyledim ama ne söylediğimi ne o zaman biliyordum ne de şimdi biliyorum. 2013-15 arası yönetimi ele geçiren muhalifler o binayı yıkarak, devletin de arazisi ile birleştirerek müşterek bir bina yapmayı gündeme getirmişler. Benim şahsi fikrim dernek kendi yerine sahip çıkmalıdır. Ne devlet ne de başka bir kurumla mülkiyeti paylaşmamalıdır. Dernek gönüllü bir kuruluş olarak devlet ile aynı çuvalın içine girmemelidir. Dernek insana yatırım yapmalıdır. Özellikle de master-doktora burslarına bir bütçe ayırmalıdır.

Bizim elimizle iktidara getirdiğimiz arkadaşlar 1999-2013 arası dönemde bizim üzerimize çizgi çekmelerine rağmen muhalifet ile istenilen birliği sağlayamadılar ve seçimi kaybettiler. Muhalif grup yönetimi ele geçirince kendi bilgi ve becerileri doğrultusunda çalışarak kendileri için kongre, toplantı geziler vs. yaptılar. Derneği özel sektör gibi yönettiler. Dergiyi de hemen TGV’den aldılar. Onlar da kongreyi vakfa vermeyi akıllarına bile getirmediler. Bu yönetim tüm emeklileri kongreye davet ettikleri halde beni davet etmediler, görev de vermediler. Bunlar da Tanrı Dağlı buzul adamı yok saydılar. Bunlar da yönetimi sonsuza dek ellerinde tutacaklarını düşünüyorlardı. Ama ben hiçbir zaman öyle düşünmedim. Çünkü insan başkasının değil kendi hatasından sınıfta kalır. Beni yok sayarak yok etmeye çalıştılar. Çünkü ben bu işe ömrümü vermiştim ama ne Musa’ya ne de İsa’ya yaranamadım.

2013-2015 dönemi yönetim kurulu da derneğin imkânlarını kullanarak bir yere varacaklarını düşündüler. Onlar kendilerini değil, derneği düşünseler ve bizden ders alsalardı çok güzel şeyler yapabilirlerdi. Aynı yanlış yapılsa hep aynı sonucun çıkacağını anlayamadılar. Günümüzde başarılı olmak için evrime, değişime, bilime uyumlu olmanın şart olduğunu ise anlamak istemediler.

22 Kasım 2015’de yapılan seçimleri ise eski yönetimin (2013’den önceki yönetim) desteklediği yeni bir grup kazanmıştır. Yeni yönetime önerim duygularınızı değil aklınızı kullanın kendinize değil gastroenterolojiye bilime hizmet edin. Aynı hataları yaparsanız sizde farklı sonuç elde edemeyeceksiniz ve sınıfta kalacaksınız.

Biri bana 22 Kasım 2015 seçimlerini yönetimin neden kaybettiğini sorduğunda şu yanıtı verdim. Herkes onların seçimi kazanacağını öngörüyordu, ama öyle olmadı. Çünkü herkes birbirini daha iyi tanıdı, herkes ayrıca kendisiyle de tanıştı ve ona göre oyunu kullandı.

1. Etik olmayan yöntemlerle seçime hazırlandılar.
2. Kurdukları alternatif derneğin aktiviteleri insanları rahatsız etti.
3. Doğal onursal üyelerin oy kullanma haklarını olağan üstü genel kurul yaparak ellerinden aldılar.
4. Yüzde yüz kazanacakları seçimi kaybettiler. Kendileri bile birbirlerine oy vermediler. Sonuç her iki grubu da şaşkına çevirdi. Seçim sonucu düşündürücüydü.
5. Derneğin var oluşunu yaşayan, çağcıl bilimden yana tavırlı olan ama Tanrı Dağlarında (Tian Shan, Tengri Tagh) yaşayan 13 buzul adam tehlikeyi hissettikleri için tüm zorlukları aşarak geldiler ve neticeyi belirlediler. Sonra bilgi ve gerçeğin peşinde olan bu 13 buzul adam Tanrı dağlarına geri döndüler.

- Yaşanan olaylardan yeni yönetim ders almalıdır.
- Olup biteni iyi okumalıdır.
- Yeni yönetim birliği beraberliği sağlamak için ellerinden gelen çabayı göstermelidir.
- Seçimi onlar değil, onlara oy verenler kazanmıştır.

TGD'nin yeni yönetiminde yer alan arkadaşlara başarılı olmaları için en iyi dileklerimizle...

Başkan: Prof. Dr. Serhat BOR, **2. Başkan:** Prof. Dr. Kadir BAL, **Genel Sekreter:** Prof. Dr. Birol ÖZER, **Sayman:** Prof. Dr. Orhan SEZGİN, **Asil Üyeler:** Prof. Dr. Hale AKPINAR, Prof. Dr. Murat TÖRÜNER, Prof. Dr. Necati ÖRMECİ, **Denetim Kurulu Üyeleri:** Prof. Dr. Sedat BOYACIOĞLU, Prof. Dr. Vedat GÖRAL, Prof. Dr. Abdurrahman KADAYIFÇI, **Disiplin Kurulu Üyeleri:** Prof. Dr. Kemal DAĞALP, Prof. Dr. Halil DEĞERTEKİN, Prof. Dr. Mehmet YÜCESOY

Türk Gastroenteroloji Derneği'nin bilimsel bir dernek olduğunu kimse unutmamalıdır. Hekim bilim adamıdır. Hekimler önce birbirlerine sonra da insanımıza sevgi ve saygı ile yaklaş-

malıdır. Hekimler önce mesleklerini sonra da ülkesini yüceltmek için sosyal yaşamın merkezinde yer almalıdır. Hekimler binlerce yıldan bu yana toplumun kapidir.

TGD Yeni Yönetiminden Beklentilerimiz;

- 1-** Ulusal kongre yılda iki kez yapılmalıdır (ilkbahar ve sonbaharda)
- 2-** Bilimin gelişimi için gastroenterologlara master-doktora bursları verilmelidir. Gastroenterolojide akademik hayatta yer alacakların temel bilimlerde master-doktora yapması için zemin hazırlanmalıdır. Günümüzde her yıl "moleküler biyoloji ve gastroenteroloji" konulu yüzlerce toplantı ve kongre yapılmaktadır.
- 3-** Ulusal kongreler anket yapılarak, gözlem yaptırılarak vs. değerlendirilmeli ve yanlışlıklar saptanmalıdır.
- 4-** Gastroenteroloji kliniklerinde araştırma ünite veya merkezi kurulması için çaba gösterilmelidir. Ülkemizde araştırma merkezi sayısının bir kasabadaki cami-cemevi sayısından az olduğunu unutmayınız.
- 5-** Tıp fakültesindeki çalışma sistemi de değerlendirilmeli ve önerilerde bulunulmalıdır. Yan dalın dallarında uzmanlaşmanın önü açılmalıdır.
- 6-** Ülkenin gastroenteroloji uzmanı ve endoskopist sayısı olması gerekenin çok altındadır. Uzak Doğu Asya standartlarına ulaşmamız için gereken veriler toplumla paylaşılmalıdır. Ülkemizde yaklaşık 187 üniversite bugün itibarı ile mevcuttur. Amerika Birleşik Devletlerinde ise benzer kurum sayısı yaklaşık 3.000'dir. Olaya neresinden bakarsak bakalım dünyevi bir devlet olacaksak acilen tıp fakültelerimize 100.000 yan dal uzmanlık kadrosu, diğer üniversiter yapılar da 200.000 yan dal uzmanlık kadrosu verilmesi gerekir. Çünkü belli alanlarda ve konularda uzmanlaşmanın esas olduğu olmazsa olmaz olduğu 200 yıl önce ortaya konmuştu. Artık bizim de yüzümüzü yaşama çevirerek kendimizle yüzleşmemiz gerekir.
- 7-** Seçimlerin kongre öncesi ve sonrası yapılması yeni sorunları da beraberinde getirir. Dijital ortamda internet üzerinde yapılan seçim sistemlerinden birisi kullanılarak yapılacak seçim hem etik hem de daha güvenilir olur.
- 8-** Yönetim Kurumu kendine ve eşe dosta, yandaşına kongre yapmamalıdır.

- 9- Ulusal kongreye cerrahların, patologların, radyologların, moleküler biyoloji uzmanlarının, beslenme uzmanlarının vs. katılmasını sağlamak için çaba gösterilmelidir.
- 10- Bu dernek tüm gastroenterologlarındır. Dernek tüm üyelere eşit mesafede olmalı ve birlikteliği sağlamak için gereken tüm çabayı göstermelidir.
- 11- Nutrisyonun gastroenterolojinin içinde gelişeceğine üyeleri inandırmalısınız. Nutrisyon derneklerini de çatınız altına alınız. Nutrisyon gastroenteroloji için olmazsa olmazdır.
- 12- Sakın diğerlerinin yaptığı yanlışları yapmayınız.
- 13- Derneğin imkanlarını yalnızca gençlerin kullanması için çaba gösteriniz.
- 14- Ulusal kongre eşe, dosta, tanıdıklara, uluslararası gel gitlere, yandaşlara, yoldaşlara hoş görünmek üzere değil, ulusal yaşamda bilimin etkinliğini artırmak, genç araştırmacılara fırsat yaratmak, bilime inananlara hizmet vermek için yapılmalıdır.

Üniversitelerimiz; hacıların, hocaların sorununu çözmek için değil ülke sorunlarını, bilimin ve aklın öncülüğünde çözmek için açılmıştır. Üniversitelerin kendi çıkarları için kurulmuş olduğunu zanneden, paraya tapınanlar bilsinler ki bir gün onlara da üniversitenin ne olduğu öğretilcektir. Tüm Dünya biliyor ki bilime ve akla uygun olmayan her şey felaketin habercisidir. Biz de gördük ki, bilim ve akıl yolundan sapan üniversitelerimiz ne kendi ne de ülke sorunlarına çözüm üretememektedir. Hep aynı yanlışları yaptılar, aynı sonuç ortaya çıktı. Özgürleşemeyen, yönetsel bağımsızlığını kazanamayan üniversitelerimiz siyasetçilerin, dincilerin, çıkar çevrelerinin oyuncağı haline geldi. Maalesef üniversitelerimiz kendi sorunlarına çözüm bulamadığı gibi ülke sorunlarına da bigane (ilgisiz, yabancı) kaldılar.

Üniversitelerimizin sorunlarına tüm zamanlarda yanlış tanı konduğundan hastalık kronikleşmiştir. Her gelen kendi çıkarları doğrultusunda çözüm üretmektedir. Paraya tapan “hazıra konucular” gene ortamı ele geçirerek üniversiter yaşamı perişan ettiler. Üniversitelerimizin insan gücü son yıllarda inanılmaz derecede kan kaybetmiştir. Üniversitelerimiz gençleşeceği yerde yaşlanmış, ayakta duramaz hale gelmiştir. Mevcut yaklaşımla üniversiteler yok olma yolundadır. Üniversitelerimizin yüz binlerce genç bilim adamına ihtiyacı vardır. Gençleş-

emeyen üniversiteler ölmeye mahkumdur. Üniversite bilim adamı ortalama yaşı yüksek olan ülkeler çürüme fazına geçmiştir. Hangi bilim düşmanı el üniversitelerimizi yok etmeye çaba göstermektedir? Bilim adamı yetiştirme programları için yüzbinlerce kadro açılmalı ve yabancı ülke bilim adamları da eğitici ve eğiticilerin de eğitici olarak davet edilmelidir.

Üniversitelerimizde akademik yaşamın çağcıl hale gelmesi için genç bilim adamlarının temel bilimlerde master-doktora yapmaları zorunlu hale getirilmelidir. İlahiyat fakültelerinde okuyanlara da, doğa bilimleri alanlarında master-doktora yaptırılmalıdır. Hukuk fakültelerinde de eğitim; sosyal veya doğa bilimleri üzerine lisan eğitiminden sonra 5 yıl olmalıdır. Üniversitelerin de sorunu eğitimidir. Yanlış tanı konup reçete düzenlenirse yine felaket yaşanır. Kendini yenileyemeyen, gençleşemeyen üniversitelerin yaşamını sürdürebilmesi olası değildir. Üniversitelerimiz kendi yetersizlikleri ve siyasi çevrelerin işgali nedeniyle üniversite olmaktan çıkmıştır. Üniversitelerimizin dünden haberi yok, bugünü anlamakta ise çaresiz, yarın ne yapılması konusunda da bilgisi yok. Kendini anlamayan, yarınını dizayn edemeyen üniversitelerin geleceği kurgulayacaklarını söylemek aptallık olur. Özgür, bağımsız, çağcıl üniversiteler için sürekli evrim olmazsa olmazdır.

Devlet, kamu kuruluşları, ordu, üniversiteler, medya, özel sektör uyanık olmalıdır. Bu kuruluşlar donanımlı, akıllı gençlerle yoluna devam etmelidir. Siyasetçilerin, partililerin, yandaşların işe yaramaz, eğitimsiz, beceriksiz çocukları ile bu kurumları ayakta tutmak mümkün değildir. Siyaset, donanımsızlara, yetersizlere iş alanıdır.

Bilgi ve beceriden yoksun kadroların yönettiği gemiler batmasa da mutlaka karaya oturacaktır. Devlet bu büyük tehlikeden hem kendini hem de demokrasiyi de korumalıdır. Tüm insanlarımıza eğitim, özgürlük, insanca yaşama hakkı elde edinceye dek çaba göstermek temel görevimizdir.

Üniversitelerimiz hem kendini kendisini denetlemeli hem de tarafsız kurumlara kendini denetletmelidir. Üniversitelerimizde çağcıl bir sistem yaşama geçirilmediği için üniversitelerimiz çağcıl kimlik kazanamamıştır. Düşünün bir üniversitede hocalar “Pasta yeterli, hepimize yeter, hepimiz de kıymetli insanlarız.” diyebiliyorsa sistem kendini koruyamıyor demektir. Bu nedenle de üniversitelerimiz üniversite olmaktan çıkmaktadır. Üniversitelerimizin 60 yıl önceki hastalıkları devam etmektedir. Evrime, devrime, sürekli yenilenmeye inananlar özgür ve özerk bir üniversite için mücadele ederken öte yandan tutucu-muhafaza edici, üniversiteyi çiftliği gibi gören, paraya tapınanlar da yenilenmeye karşı çıkmaktadırlar. Bu kronik hastalık üniversitelerimizi yiyip tüketmiştir. Olan hep bu ülkeye ve insanımıza olmaktadır. Olan zifiri karanlıkta kalmamızdır. Vatandaşımız karanlıkta görmediği halde gördüm demeye başlıyor. Sonra da ülke bu hale geliyor. Üniversitelerimizde eski hastalıkların yanı sıra yeni hastalıklar da görülmeye başlamıştır. Nedeni üniversitenin ne olduğunu kavrayamamaktan kaynaklanıyor. Paraya tapınanların baskısı ile üniversitelerimiz 75 yılda tam gün sistemine geçemedi. Nedeni; sistemi devlet değil tapınanlar belirliyor. Üniversitelerimiz üniversite olsaydı bugün güzel günlerde olurduk. Yanlış, yalana, dolana, karanlığa karşı hekimler tavır koymayacak da kim koyacak? Hekimlerimiz 100 yıldır bu ülkeyi ve insanını sırtında taşımaktadır. Hekimler çağcıl bir sistem isteklerinin yerine getirilmesi için tavır koymalıdır. Yoksa kurunun yanı sıra yaş da yanmaktadır. 1960’da hocalar hastanede görevlerinin başında durmuyor, ofislerine gidiyor diyenler oldu, elbette ki bilmiyorsunuz. Bu hastalıkta da yeni bir salgın bu dönemde ortaya çıktı. Tam gün yaptım, yapıyorum olmaz.

Sistemi ortaya koyarsın ve yaparsın. Önce tam gün nedir onu öğreneceksiniz. Sonra da paraya tapınan muhafazakarları kontrol altına alacaksınız ki sistemi yıkmasınlar.

Hekimlerin yaptıklarını hekim olmayanlar anlayamazlar ya da anlamazdan gelirler. Ayrıca takdir etmek bir yana kötülemeden de geri kalmazlar. Hiç olmazsa hekimler birbirlerini anlasınlar. Ben hekimlerin en zor koşullarda bile %99,9’unun elinden geleni yaptığına inanıyorum. Bundan böyle de yapacaklarına inanıyorum. Yeter ki hekimler itilip kakıldıklarının farkına varsınlar.

Bu geminin bir limana ulaşması mümkün değildir. Çünkü geminin kaptanı da, gemideki insanlar da nereye gideceklerini bilmemektedirler. Bilimsel derneklerin, uzmanlık derneklerinin, üniversitenin yaşadığı sorunları gündeme taşıyarak halk ile paylaşmasının zamanı çoktan gelmiştir. Geminin rotası acilen belirlenmelidir.

Türk Gastroenteroloji Derneği; üniversite sisteminin yaşadığı sıkıntılar konusunda bir çalışma yaparak hem üyeleriyle hem de toplumla paylaşmalıdır. Kişilerin geleceğinin ülke geleceğinin önünde yer almasına engel olunmasının zorunlu hale geldiği tartışması yapılmalıdır. Gönüllü kuruluşların tarafsız kalmaya hakkı olmadığı unutulmamalıdır. Gönüllü kuruluşlar bilimden ve akıldan yana tavırlı olmalıdır.

Üniversiteleri yok etmenin yolu kaynağını kurutmaktır. Üniversitelerin kaynağı genç yeni kuşaklardır. Bunların bilim adamı olması için öncelikle yeterince donanımlı hale getirilmesi gerekmektedir. Bilimdeki hızlı gelişime ayak uyduramayanların yarış dışı kalacağı yerde tersini uygularsanız, bu ülkeyi ateşe atıyorsunuz demektir.

“Başarı hiçbir şey bilmediğinin farkında olanın yanındadır.”

Sonuç olarak devlet ve onun güzide kurumu üniversitelerimiz dünyevi olmak zorundadır. Aksi bir yaklaşım insana ve insanlığa saygısızlıktır. Bilime saygı duymazsanız bilimin de size saygı duymayacağı dönem kapıdadır. Türk Gastroenteroloji Derneği bilimden yana tavır koymak zorundadır. Gönüllü kuruluşlar üniversitelerdeki akademik kadroların %5'inin yabancı bilim adamlarına açılması için de gayret göstermelidir.

Devlet varlığını devam ettirmek istiyorsa, üniversitelerin gelişimine ve bilim insanı yetiştirme projelerine destek vermelidir. Dini kurumlara devlet değil bireyler destek olmalıdır. Din bireylerin dünyasını aydınlatırken, bilim insanlığın dünyasını aydınlatmaktadır. Devlet dünyevi kimliğini, bireyler de uhrevi kimliğini zenginleştirmelidir. Yeterince bilgi sahibi olmayanın inancının değişken olabileceği unutulmamalıdır.

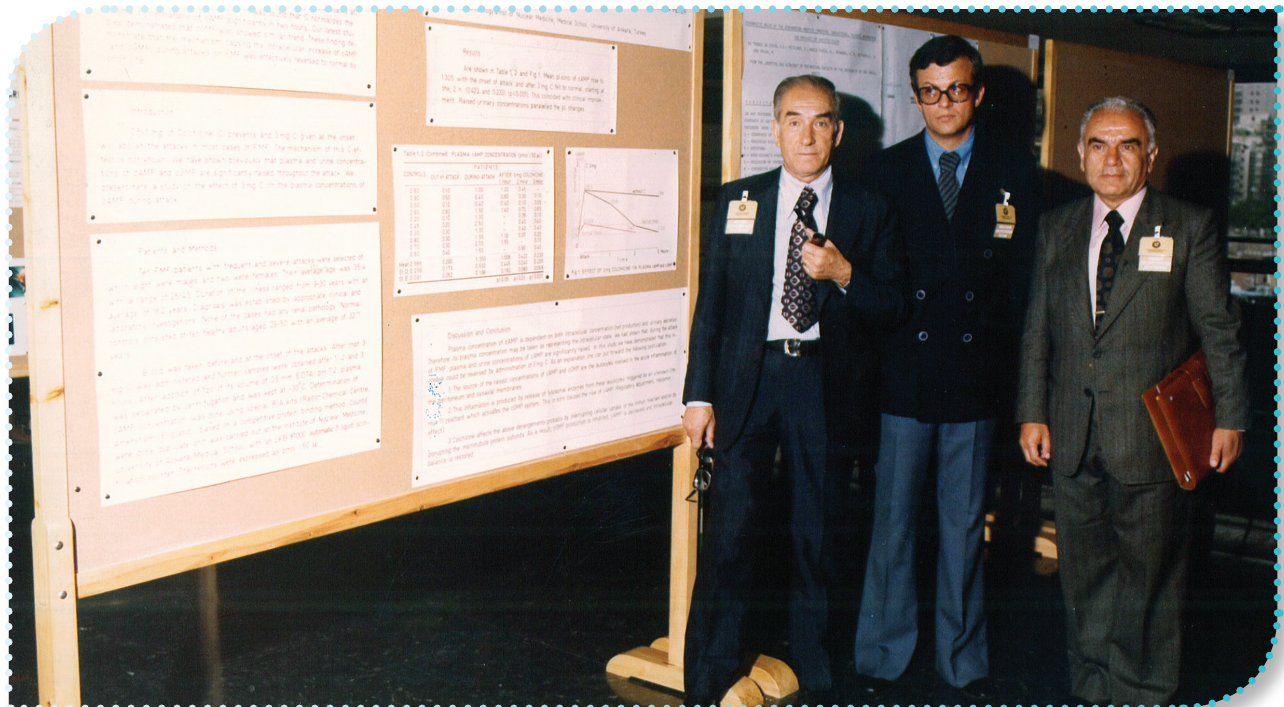
26 Kasım 2015

Yeni yönetim TJG'yi bugünlere getiren, bu ülkeye bilimsel kongre geleneğini getiren TGV'ye ne Ulusal Gastroenteroloji Kongresi ihalesi ne de Derginin geleceği konusunda TGV'nin fikrini almak zahmetinde dahi bulunmamıştır.

10 Ocak 2016

1848 yılında Karl Marx ve Freiderich Engels'in yayınladıkları komünist manifestosunda şu ifade edilmektedir. “Burjuvazi bugüne kadar el üstünde tutulan, önlerinde eğilinen mesleklerin tüm saygınlığını çekip almış, hekimi de, avukatı da, rahibi de, şairi de, bilim adamını da kendi ücretli emekçisi yapıp çıkmıştır. Burjuvazi ailenin de duygusal peçesini çekip indirmiş, aile ilişkisini basit para ilişkisine indirgemıştır.” Marx ve Engels bu manifestoda dile getirdiği kapitalizm, emperyalizm gerçeğinin 168 yıl sonra ülkemizi ne hale getirdiği ortadadır. Dün işçi olan yarın köle olacak, hekimler öncülük yaparak “sosyal ve bilimsel demokrat” bir dünyanın kurulması için gerekeni yapmalıdırlar.

1950'li yıllarda ülkemizde Komünizmden çok söz edilirdi. “Ha geldi, ha geliyor” söylemleri ülkeye dalga dalga yayıldı. Komünizmin ruhsuz dinsiz olduğu işleniyordu. Din yok, mülkiyet, üretim araçları ortak, daha neler neler. Neredeyse Marx'tan 70 yıl sonra neler neler, karılar da ortak olacakmış dedikodusu. Karl Marx'ı (1818-1883) aşağılamak için “yoksa karılarımız da mı ortak” diye soru soranlara o “hayır” der. “Zaten burjuva sınıfı karınızı, kızınızı kullanıyor” yanıtını ve-

“Kendisiyle uğraşan başarıya, başkasıyla uğraşan hiçbir yere varamaz.”

rır. Bu ülkede devlet adamları bile komünizm geliyor, malınız, mülkünüz, karınız bile gidecek diye bağırıp çağırdılar. Bazı siyasiler de kullanarak “Bu kış komünizm geliyor.” diye halkı korkuttular. Köy Enstitülerini kapattılar. Komünizm; bu yaz, bu kış gelecek diyerek yıllar geçti. Komünizm yanlış anlaşıldığı için Rusya’ya bile gittiğine pişmandı. Komünizm Türkiye’ye gelecek kadar da aptal değildi. Komünizm onu anlayan, insanı seven ülkeye gider. Bizim ülkemizde okuyan okur, okumayanın toprağa bağlı bir hayatı olur. O toprak, o tarla, ailesi her şeyidir. Sahiplendiği toprakları ve düzenini kaybetmemek için görevi komünizme karşı olmaktadır. Komünizm konusunda hiç bilgisi olmadan duyuntu ile şartlanarak ona düşman olur. Siyasetçiler de bunu en kötü şekilde yalan dolanla kullanmış-

lardır. Küçük kasabadan büyük şehirlere iş vs. için gidenler tehlikeye biraz da benzin dökmekten geri kalmaz. Neymiş öyle çok katlı evler varmış ki girip çıkan belli değil. Kadın, kız, erkek dolup boşalıyor efsaneleri ağızdan ağıza dolaşmıştır. Bir ülke karanlığa terk edilirse insanlar görmeden hikaye anlatmaya başlar. Bu hikaye ve yalan dolandan insanımızın kurtulması için derneğimiz bilimden yana tavır alarak bilginin halka ulaşması için yapılan çalışmalara katılması gerekir. Medyanın yazılısı da görseli de artık bilim adamlarına kapısını açmaya mecbur bırakılmalıdır. Bilimde ürettiği bilgileri kullanarak gerçeği dile getirmelidir ki yaşamını sürdürebilsin.

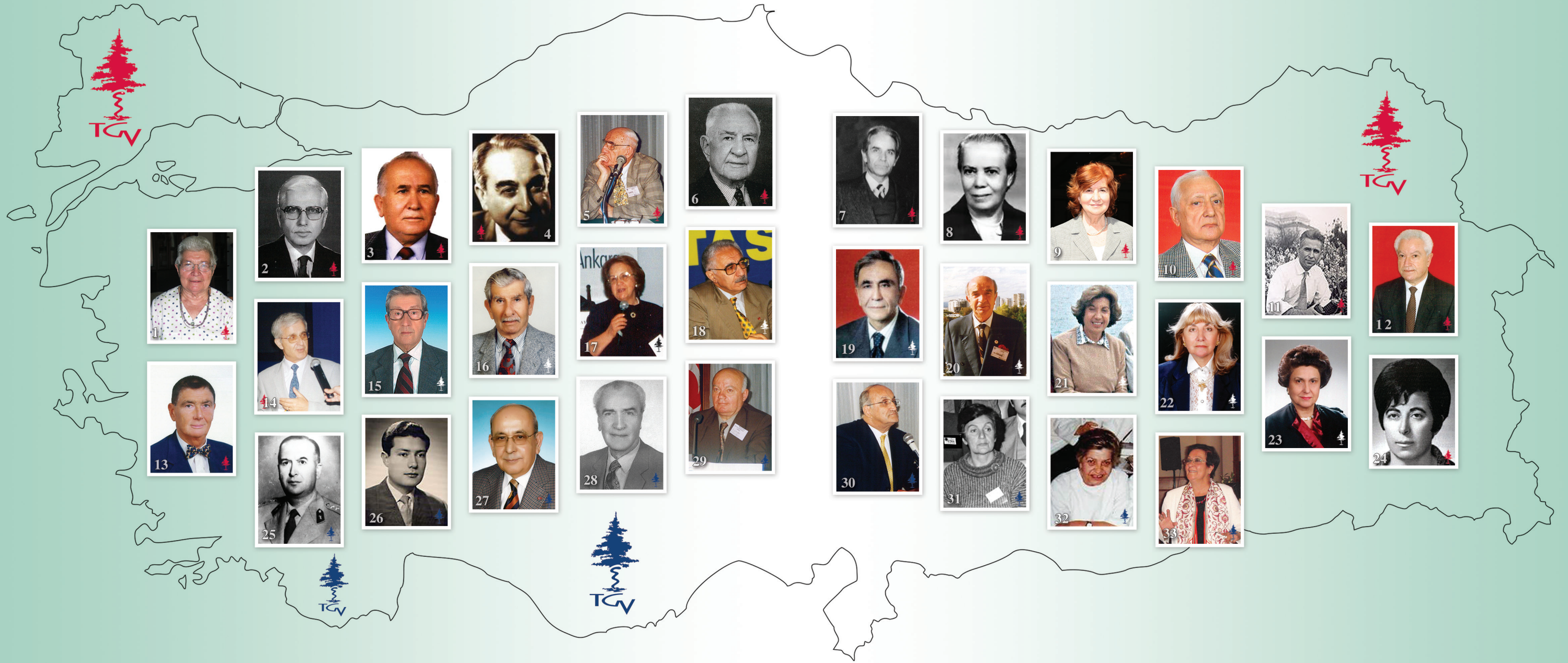
Saygılarımla

Prof. Dr. Ali ÖZDEN

GASTROENTEROLOJİNİN DOĞUŞUNDA ÖNCÜ KUŞAK

“Dünle İlgili Bir Hikaye”de unuttuklarım varsa, hoşgörmelerini dilerim. Gelecekte bugüne ait bir hikaye yazılacak olursa, onlar da elbette yer alacaktır.

*Fotoğraflar TGV arşivine ait olup, izinsiz kullanılamaz.

1) Leziz ONARAN, 2) Süleyman YALÇIN, 3) Muzaffer GÜRAKAR, 4) Hasan TELATAR, 5) İsmail DİNÇ, 6) Osman BARLAS, 7) Necip DANIŞOĞLU, 8) Müfide KÜLEY, 9) Özden UZUNALİMOĞLU, 10) Rauf SEZER, 11) Mehmet Ali BÖLÜKOĞLU, 12) Erdoğan KOVALI, 13) R. Öznur KUŞAKÇIOĞLU, 14) Hanefi ÇAVUŞOĞLU, 15) Naci ÇALIŞ, 16) Avni AKTUĞ, 17) Yücel BATUR, 18) Atilla ÖKTEN, 19) Esat ERENOĞLU, 20) Nihat SİPAHİ, 21) Şükran KARACADAĞ, 22) Negüz SÜMER, 23) Nurten EROL, 24) Müzeyyen ÇOKDEĞERLİ, 25) Tevfik USER, 26) Bilgi AKTAN, 27) Nidai Sulhi ATMACA, 28) Suphi ERK, 29) Burhan KAYHAN, 30) Salih ÇOLAKOĞLU, 31) Vecihe DANIŞOĞLU, 32) Gülay TEMUÇİN, 33) Figen BATMAN